

μικρές οδηγίες ο κύριος Δ. έπαιρνε την πρωτοβουλία να προσθέτει από μόνος του στοιχεία στη ζωγραφιά του. Ολοκληρώνοντας τη ζωγραφιά, έπρεπε να γράψει την ημερομηνία την οποία δε γνώριζε, γεγονός που με στεναχώρησε και με έκανε να νιώσω λύπη.

Το κυριότερο που κράτησα από τη συγκεκριμένη εμπειρία και άμεση αλληλεπίδρασή μου με τον κύριο Δ. ήταν το γεγονός ότι στο τέλος της δραστηριότητας έφυγε χαμογελαστός, ικανοποιημένος με την επίδοσή του και περήφανος για τον εαυτό του που εν τέλει είχε καταφέρει να ζωγραφίσει. Όπως φάνηκε, ήταν μια περίπτωση ανθρώπου με άνοια που τη συγκεκριμένη στιγμή χρειαζόταν μια εξατομικευμένη καθοδήγηση και όχι το να δουλέψει με μια ομάδα άλλων ατόμων, γεγονός που πιθανότατα να του δημιουργούσε την αίσθηση του ανταγωνισμού και του άγχους. Μια εμπειρία, για μένα, γεμάτη συναισθήματα πληρότητας, ικανοποίησης, συγκίνησης και ψυχικής δύναμης».

Κατερίνα Σιαμπάνη

Ψυχοθεραπεύτρια, Εκπαιδευτρια & Επόπτρια Gestalt
Alzheimer Hellas

Η παραμέληση των ηλικιωμένων

Από πολύ καιρό θέλω να σας γράψω για το θέμα των ηλικιωμένων που μένουν μόνοι τους, και ακόμα χειρότερο γι' αυτούς που έχουν περάσει στην άνοια.

Το ποτήρι ξεχείλισε διαβάζοντας με πολλή αγανάκτηση στην τοπική εφημερίδα ότι οι αστυνομικοί βρήκαν ηλικιωμένη 83 ετών που ζούσε μόνη της με τα δύο της πόδια κομμένα χωρίς το υπόλοιπο σώμα.

Καθημερινά διαβάζουμε στις εφημερίδες το πώς ζουν τα ηλικιωμένα άτομα μόνα τους κάτω από ένα παράθυρο ή πίσω από την πόρτα να μην μπει ο κλέφτης ή μην υποστούν κάποιο καρδιακό επεισόδιο – εγκεφαλικό και φύ-

γουν από αυτόν τον κόσμο αβοήθητοι και μόνοι. Διαβάζοντας την τοπική εφημερίδα τις προάλλες ότι δύο όχι και τόσο ηλικιωμένοι βρέθηκαν νεκροί σε ένα χωριό του Βόλου, πρώτα ο σύζυγος 68 χρονών και ακολούθησε η 74 ετών σύζυγος με διαφορά ημερών. Τους βρήκε μετά από μέρες η κοινωνική λειτουργός του προγράμματος «Βοήθεια στο σπίτι». Το χειρότερο ήταν πως το ζευγάρι έχει δύο κόρες, οι οποίες μεριμνούσαν και είχαν σκοπό να τους μεταφέρουν σε δομή περίθαλψης αλλά δεν υπήρχε κρεβάτι.

Όπως καταλαβαίνετε τα παιδιά των ηλικιωμένων ασθενών δεν λογοδοτούν πουθενά, περνάνε απαρατήρητα από τη δικαιοσύνη.

Θα μπορούσα να αναφερθώ στο πώς βιώνουν τα ηλικιωμένα άτομα με άνοια και κυρίως τώρα με την κρίση. Εγώ έχω ιδιωτική κλινική, όπου ασχολούμαι από το 1980 με τους ανθρώπους με άνοια στο τελικό στάδιο.

Τι είδους ασθενείς είναι αυτοί

- * Από τους 240.000 ανθρώπους με άνοια που έχουμε, για περίπου 3%, δηλαδή 6.000-7.000 άτομα, δεν υπάρχει χώρος εκτός από 2-3 κλινικές σαν τη δική μου για να τους δεχθούν.
- * Στα γενικά νοσοκομεία δεν μπορούν να διαμείνουν για καιρό, πίνουν ένα κρεβάτι που δεν έχει σχέση με τους άλλους ασθενείς, δημιουργούν προβλήματα στο γενικό νοσοκομείο και δεν αντιμετωπίζονται όπως οι ασθενείς που χρειάζονται επείγουσα φροντίδα.
- * Το 3% των ατόμων με άνοια δεν μπορούν να μείνουν σπίτι λόγω του προχωρημένου βαθμού άνοιας όπως συνυπάρχουσες παθήσεις που δεν αντιμετωπίζονται σπίτι, εμπύρετα που δεν υπακούουν σε καμιά θεραπεία, έντονα διαρροϊκά σύνδρομα, κατακλίσεις που από τα στατιστικά της κλινικής φτάνουν πιο νωρίς στο τελικό στάδιο απ' ότι στο παρελθόν και το χειρότερο, εγκαταλελειμμένα άτομα με άνοια να φτάνουν λίγο πριν το θάνατο σε τραγική εξευτελιστική μορφή άνοιας που δεν ταιριάζει στο ανθρώπινο είδος που δεν ξέρω αν είναι δοκιμασία αλλά ξέρω όπως λέει ο πατήρ Παΐσιος, οι άνθρωποι των ιδρυμάτων που φροντίζουν αυτούς τους ανθρώπους είναι ιδιαίτεροι και είναι οι άνθρωποι του Θεού.

Σήμερα το 70% των ατόμων με άνοια έχουν περάσει στα χέρια των αλλοδαπών, ενώ ξέρουμε ότι οι άνθρωποι με άνοια -όσο και σε προχωρημένο στάδιο κι αν βρίσκονται- έχουν σημεία επαφής.

